

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

เมื่อกล่าวถึงจังหวัดที่มีศักยภาพทางการท่องเที่ยวที่ดีจังหวัดหนึ่งนั้น จังหวัดกาญจนบุรี ยังคงความดึงดูดใจให้กับนักท่องเที่ยวได้ดีเสมอมา และเมื่อกล่าวถึงแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของกาญจนบุรี นอกเหนือไปจากน้ำตกที่สวยงาม ถ้ำที่แปลกตา สถาปัตยกรรมชาติที่สมบูรณ์แล้ว แหล่งท่องเที่ยว ก็ยังเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัด เช่นกัน

สภาพการท่องเที่ยวแพในปัจจุบัน ซึ่งถือว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สามารถให้ประโยชน์แก่นักท่องเที่ยวได้ในหลาย ๆ รูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นการท่องเที่ยวแบบผ่อนคลาย (Passive Recreation) ที่สงบเงียบ และมีผลดีต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น หรือเป็นการท่องเที่ยวแบบกระฉับกระเฉง (Active Recreation) ซึ่งจะมีประโยชน์ต่อการพักผ่อนหย่อนใจที่สนุกสนาน และเนื่องจากความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาพักผ่อนในลักษณะที่แตกต่างกัน แต่แหล่งท่องเที่ยวก็สามารถที่จะให้บริการแก่นักท่องเที่ยวได้ ไม่ว่าจะเป็นการพักผ่อนอย่างสงบ ชมทิวทัศน์ที่เป็นธรรมชาติโดยรอบ หรือจะเป็นการประกอบกิจกรรมที่สนุกสนาน ผจญภัย ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ ขึ้นอยู่กับที่ตั้งและประเภทของแพดังกล่าวจะสามารถเอื้ออำนวยได้

การเพิ่มจำนวนของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวแพ ประกอบกับสภาพพื้นที่ของแหล่งท่องเที่ยว มิได้มีการวางแผนเพื่อเตรียมการรองรับเอาไว้อย่างจริงจัง จึงทำให้เกิดปัญหาและข้อขัดแย้งต่าง ๆ ตามมาด้วย ขณะเดียวกันแหล่งท่องเที่ยวแพประเภทที่อยู่ในเขตเมือง ซึ่งได้สังเกตเห็นถึงความสำคัญของสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น จากการพัฒนารูปแบบกิจกรรม โดยมีได้คำนึงถึงความเหมาะสมของพื้นที่ท่องเที่ยว อีกทั้งขาดการศึกษาและวางแผนให้ดีเสียก่อน ก็สามารถทำให้เกิดผลเสียได้

จากสมมติฐานในขั้นต้น ซึ่งได้กล่าวไว้ว่า การท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาที่เกิดขึ้นจากทรัพยากรที่มีอยู่ในพื้นที่ หมายความว่า แพท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่สามารถดำเนินไปหรือดำรงอยู่ได้ ภายใต้ปัจจัยและองค์ประกอบที่มีอยู่ในพื้นที่ ไม่ว่าจะสิ่งนั้นจะเป็นวัตถุประสงค์ที่มีอยู่ในท้องถิ่นเพื่อใช้สำหรับการก่อสร้าง รวมไปถึงสภาพภูมิประเทศที่เอื้ออำนวย เช่น ลำน้ำ แหล่งน้ำต่าง ๆ หรือจะเป็นองค์ประกอบทางด้านทัศนียภาพ และความเป็นเอกลักษณ์ทางการท่องเที่ยวของพื้นที่ที่มีอยู่เดิม ย่อมจะเป็นสิ่งที่สนับสนุนให้แพท่องเที่ยวสามารถที่จะคงอยู่ได้ อีกทั้งเป็นกิจกรรมที่เป็นส่วนที่สำคัญของเมือง โดยถือได้ว่าเป็นพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่สำคัญของพื้นที่

การพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้มีการปรับปรุงและมีการเปลี่ยนแปลงพื้นที่ท่องเที่ยว ซึ่งการพัฒนาในส่วนของการท่องเที่ยว นั้น จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงในพื้นที่และสิ่งที่เกิดขึ้นดังกล่าว ย่อมส่งผลกระทบต่อพื้นที่โดยรวม หากเป็นส่วนที่เป็นผลดี ก็จะทำให้เกิดความเจริญก้าวหน้าและมีการพัฒนาไปในทิศทางที่เกิดประโยชน์แก่ท้องถิ่นได้ แต่การพัฒนาที่เกิดขึ้นในปัจจุบันเป็นเพียงสิ่งที่มุ่งเน้น ที่จะตอบสนองความต้องการที่จะรองรับการท่องเที่ยวในพื้นที่ให้ได้มากที่สุด โดยไม่คำนึงถึงผลเสียและสิ่งที่เกิดขึ้นตามมา สิ่งเหล่านั้นก็คือ ภัยจากการท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ ส่งผลให้การท่องเที่ยวในพื้นที่นั้น ๆ ลดความสำคัญลง จนกระทั่งพื้นที่ท่องเที่ยวเสียหายและเสื่อมคุณค่าลงไป

ปัญหาที่มีอยู่ในแหล่งท่องเที่ยว หากจะกล่าวว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับแหล่งท่องเที่ยวทุก ๆ ประเภท ทุก ๆ แห่ง ที่ได้มีการพัฒนาขึ้น ตั้งแต่ขั้นค้นพบจนกระทั่งถึงขั้นเสื่อม ขึ้นอยู่กับปัญหาเหล่านั้น จะส่งผลกระทบต่อพื้นที่ยาวนานหรือน้อยเพียงใด หรือการที่ปัญหาประเภทเดียวกัน แต่หากมีลักษณะของผู้ที่ได้รับที่มีพื้นฐานที่แตกต่างกัน อาจจะทำให้ปัญหาอย่างเดียวกันมีความรุนแรงของผลเสียที่ได้รับแตกต่างกันก็เป็นได้ แต่จากการศึกษาพบว่า ผลกระทบที่ได้รับจากการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวในส่วนของแต่ละประเภทเท่านั้น ไม่ว่าจะปัญหาในรูปแบบใดก็ตาม จะส่งผลกระทบต่อพื้นที่ท่องเที่ยวทุก ๆ แห่งที่ได้มีการพัฒนาเกิดขึ้น ปัญหาที่มีความคล้ายคลึงกัน ก็ได้แก่ ภัยน้ำเสียจากการทิ้งขยะและระบายน้ำเสียลงสู่แหล่งน้ำ ภัยเสียงรบกวนที่เกิดจากแพะเทศ ซึ่งผู้ที่ได้รับผลจากสภาพปัญหาดังกล่าว ต่างมีความคิดเห็นที่ตรงกันว่า สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นผลเสียต่อส่วนรวม โดยที่ไม่มีใครได้รับผลเสียมากน้อยไปกว่ากัน

สรุปแนวทางการวางแผนและจัดการแหล่งท่องเที่ยวประเภทแพ

จากสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะก่อให้เกิดผลกระทบในส่วนของสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว เช่น ปัญหาน้ำเสีย สิ่งปฏิกูลและขยะมูลฝอยในแหล่งน้ำ รวมไปถึงการสูญเสียความงามทางด้านทัศนียภาพ อีกทั้งปัญหาที่เกิดจากกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว เช่น ความขัดแย้งของกิจกรรมในพื้นที่ท่องเที่ยว การขาดแคลนสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐาน และปัญหาทางด้านความปลอดภัยในระหว่างการท่องเที่ยว เป็นต้น

ดังนั้น วัตถุประสงค์และเป้าหมาย เพื่อที่จะเป็นแนวทางในการวางแผนและจัดการแหล่งท่องเที่ยวประเภทแพ สามารถกล่าวโดยสรุป คือ

- 1) เพื่อให้แพท่องเที่ยวเป็นการท่องเที่ยวที่มีส่วนในการพัฒนาทรัพยากรในท้องถิ่น ให้เกิดประโยชน์ต่อพื้นที่โดยรวม
- 2) เพื่อให้เกิดการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรที่มีอยู่ ให้สามารถใช้ประโยชน์ได้อย่างถาวรและยั่งยืน
- 3) เพื่อส่งเสริมเอกลักษณ์ทางการท่องเที่ยวของจังหวัด และ
- 4) เพื่อเป็นแนวทางที่ช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น

จากสภาพทั่วไปของจังหวัดกาญจนบุรี และพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวแพในจังหวัด อันเป็นองค์ประกอบสำคัญสำหรับการวางแผน ในการวางแผนและจัดการแหล่งท่องเที่ยว นอกจากนี้ ยังจะต้องมีองค์ประกอบอื่น ๆ เพื่อที่จะนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาพื้นที่ได้อย่างเหมาะสม ซึ่งพิจารณาได้จาก

1. การกำหนดมาตรฐานแพท่องเที่ยว

ขึ้นอยู่กับลักษณะและประเภทของแพท่องเที่ยว ความแตกต่างของแต่ละประเภทแพ จะก่อให้เกิดการพัฒนาที่เหมาะสมในแต่ละพื้นที่ด้วยเช่นกัน กล่าวคือ แพประจำที่ จะมีรูปแบบใน

การกำหนดมาตรฐานที่ค่อนข้างจะสอดคล้องและยึดกับสภาพแวดล้อมโดยรอบเป็นหลัก ซึ่งแตกต่างกับแฟลกจูบ ที่มุ่งเน้นทางด้านการบริการมากกว่าส่วนอื่น ๆ

2. ระดับของการพัฒนา

จากศักยภาพของแพท่องเที่ยวแต่ละพื้นที่ สรุปได้ว่า แพท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมืองกาญจนบุรี สามารถจะกำหนดแนวทาง ในลักษณะของการพัฒนาแบบก้าวหน้า เพราะเนื่องจากการท่องเที่ยวที่เป็นเพียงการแวะชมและมีการประกอบกิจกรรมในระยะเวลาที่จำกัด ดังนั้นการพัฒนาจึงมุ่งเน้นในการปรับปรุงที่พักแรม สถานที่ท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาพักผ่อนและใช้เวลาท่องเที่ยวยาวนานขึ้น

สำหรับแพท่องเที่ยวในส่วนอื่น ๆ ได้แก่ บริเวณอุทยานแห่งชาติไทรโยค และบริเวณอ่างเก็บน้ำเหนือเขื่อนเขาแหลมและเขื่อนศรีนครินทร์นั้น มีความเหมาะสมที่จะให้เกิดการพัฒนาในเชิงอนุรักษ์ ด้วยเหตุผลที่ว่า พื้นที่ดังกล่าว เป็นพื้นที่ท่องเที่ยวที่เป็นธรรมชาติ มีสภาพแวดล้อมที่สวยงามและง่ายต่อการถูกทำลาย สิ่งที่สามารถทำได้ ก็คือ การพัฒนาที่ควบคู่ไปกับการอนุรักษ์ ซึ่งจะเป็นลักษณะของการควบคุมและกำหนดมาตรการและข้อบังคับที่ชัดเจนและรัดกุมกว่าทางด้านการปฏิบัติ เมื่อเปรียบกับแพท่องเที่ยวในเขตเทศบาลเมือง

3. การกำหนดแผนงานและโครงการ

ในส่วนของแผนงานและโครงการที่กำหนดขึ้น ย่อมเป็นขั้นตอนที่นำไปสู่การปฏิบัติ และจากการกำหนดแผนงานและโครงการที่เหมาะสมกับพื้นที่แล้ว จะเห็นได้ว่า แผนงานและโครงการมีความแตกต่างกันไป กล่าวคือ แผนงานและโครงการที่เป็นขั้นตอนของระดับการพัฒนาแบบก้าวหน้า นั้น เป็นการตอบสนองและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในระยะเวลาที่ค่อนข้างรวดเร็วและเร่งด่วนและเป็นรูปธรรมมากกว่า เมื่อเปรียบกับการพัฒนาในเชิงอนุรักษ์ที่ค่อนข้างจะใช้เวลาในการดำเนินการ ในด้านของความเป็นไปได้และคุณค่าที่ได้รับนั้น ก็จะเป็นนามธรรมและจำเป็นต้องหรือนำไปปฏิบัติได้ยากกว่า

ข้อเสนอแนะในการศึกษา

ประเด็นที่มีความสำคัญสำหรับการจัดการแพทองเที่ยวของจังหวัดกาญจนบุรีนั้น ผู้ศึกษามุ่งเน้นที่จะประเมินสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น จากการพัฒนากิจกรรมท่องเที่ยวที่ไม่เหมาะสมกับสภาพธรรมชาติ สืบเนื่องจากการพัฒนากิจกรรมและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในพื้นที่ ดังนั้น ในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวประเภทแพ จึงเป็นการอธิบายถึงขั้นตอนในการแก้ไขสภาพแวดล้อม และทัศนียภาพของแหล่งท่องเที่ยวแพ ประกอบกับการเสนอแนะแนวทาง ที่จะสามารถรองรับกิจกรรมและสิ่งอำนวยความสะดวกที่เกิดขึ้นในพื้นที่ท่องเที่ยวได้อย่างเหมาะสม

ในช่วงระหว่างการนำแผนไปสู่การปฏิบัติ ซึ่งเป็นขั้นตอนในการวางแผนแหล่งท่องเที่ยว สิ่งที่สามารถทำได้ ก็คือ การดำเนินการจัดการและควบคุมสภาวะแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวที่ควบคุมกันไป ปัจจุบัน ปัญหาสภาพในสภาพแวดล้อม และปัญหาความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว ต่างก็เป็นผลเสียต่อสภาวะการท่องเที่ยวของส่วนรวม ดังนั้น การแก้ไขและการจัดการสภาพแวดล้อม จึงเป็นขั้นตอนหนึ่ง ในการส่งเสริมการท่องเที่ยว เพื่อประโยชน์ของชุมชนในพื้นที่ท่องเที่ยวโดยรวม

แพทองเที่ยว เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีรูปแบบของการท่องเที่ยวที่เป็นแบบอย่างเฉพาะตัว แต่ก็มีข้อหมายคามว่าจะเป็แหล่งท่องเที่ยวที่ไม่ก่อให้เกิดผลเสียต่อสภาพแวดล้อม ในแง่ของการพัฒนา และเช่นเดียวกันกับแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ การพัฒนาที่มีอยู่ย่อมเป็นผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่แต่เดิม และก็มีข้อหมายคามว่าการพัฒนาจะก่อให้เกิดผลเสียต่อพื้นที่ท่องเที่ยวเสมอไป หากแต่สิ่งที่เกิดขึ้น ควรจะต้องมีระดับของการพัฒนาที่เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว นั้น ๆ อีกทั้งจะต้องมีการวางแผนและจัดการแหล่งท่องเที่ยวเพื่อ ให้พื้นที่ดังกล่าวสามารถให้ประโยชน์แก่มนุษย์ได้อย่างถาวรและยั่งยืน

ดังนั้น ปัญหาที่เกิดขึ้นกับแพทองเที่ยว ล้วนแล้วแต่เป็นผลสืบเนื่องมาจากการพัฒนา ดังที่กล่าวมาแล้วในข้างต้น และปัญหาที่เกิดขึ้นนั้น ไม่ว่าจะเป็ประเภทของปัญหา หรือจะเป็ปัญหาที่เกิดขึ้นกับพื้นที่ใด ๆ ก็ตาม ต่างก็มีส่วนที่สอดคล้องและคล้ายคลึงกัน หากจะกล่าวถึงแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นนั้น สามารถลำดับได้ตามลักษณะของปัญหาได้ ตามลำดับดังนี้

1. ปัญหาทางด้านสภาพแวดล้อมและทัศนียภาพ

1.1 ปัญหาขยะและของเสีย

ขยะและของเสียมีผลทำให้แหล่งน้ำสูญเสียคุณภาพและความสวยงาม เกิดน้ำเสียได้ในที่สุด ขยะอาจอยู่ในรูปของของแข็ง ซึ่งเกิดจากการทิ้งลงสู่แหล่งน้ำหรือบริเวณที่มีกิจกรรมของนักท่องเที่ยว ส่วนของเสีย ซึ่งเป็นของเหลว มักเกิดจากการไหลซึมของน้ำเสียจากห้องน้ำ ห้องสุขา หรือจากระบบส้วมซึมหรือบ่อเกรอะ บ่อซึม หรือมาจากระบบบำบัดเบื้องต้นและน้ำจากโรงครัวที่อยู่ใกล้กับแหล่งน้ำ โดยเฉพาะจากแพท่องเที่ยว ซึ่งก็จะมีผลที่ทำให้เกิดน้ำเสียได้เช่นกัน การแก้ไขสามารถทำได้โดย

- ทำการเก็บขยะที่เป็นของแข็ง บริเวณกิจกรรมรอบ ๆ แหล่งท่องเที่ยว ทั้งบนบก และในแพ โดยจัดหาถังขยะเอาไว้ให้เพียงพอต่อกิจกรรมของนักท่องเที่ยวและบริเวณที่จำเป็น

- จัดทำระบบกำจัดของเสียและน้ำเสียจากห้องน้ำ-ส้วม ทั้งในส่วนของนักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการ ในระยะที่น้ำซึมออกมาจากระบบกำจัดของเสีย จะไม่สามารถซึมถึงแหล่งน้ำได้ ในกรณีของแพประจำที่ริมฝั่ง กล่าวคือ ถ้าใช้เป็นระบบส้วมซึม ควรมีระยะห่างจากแหล่งน้ำประมาณ 30 เมตร แต่ถ้าเป็นบ่อเกรอะบ่อซึม จะต้องมีการห่างจากอ่างเก็บน้ำ อย่างน้อย 15 เมตร ส่วนแพล่องหรือแพลากง จัดให้มีถังเก็บของเสีย และสามารถควบนำไปทิ้งเป็นครั้งคราวได้ โดยขนาดของถังขึ้นอยู่กับารรองรับ การใช้งานของนักท่องเที่ยวซึ่งจะต้องประมาณขนาดของนักท่องเที่ยวและระยะเวลาที่จะให้บริการดูของเสียออกจากตัวแพ เพื่อนำไปกำจัดต่อไป ระบบเก็บของเสียชนิดนี้ เหมาะกับแพลากง เนื่องจากขนาดของถังไม่ใหญ่มากนัก ทำให้สะดวกต่อการเคลื่อนย้าย

- สำหรับน้ำเสียจากโรงอาหารหรือโรงครัว นอกจากจะต้องมีบ่อเกรอะบ่อซึมแล้ว ยังต้องเพิ่มบ่อดักไขมันอีกด้วย

- ทำการตรวจสอบคุณภาพของน้ำในแหล่งน้ำเป็นระยะ ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริเวณที่มีการรวมตัวกันอย่างหนาแน่นของแพท่องเที่ยว

- ควรมีการส่งเสริมทางด้านความรู้ความเข้าใจ และออกกฎหมายรูปแบบวิธีการปฏิบัติ ในการจัดการขยะและของเสีย รวมทั้งให้มีการบริการจากหน่วยงานของรัฐ เข้าช่วย ตามความจำเป็นของแต่ละพื้นที่

1.2 ปัญหาเสียงอึกทัก

เสียงรบกวนของแพทองเที้ยว โดยปกติแล้วการท่องเที้ยวประเภทดังกล่าว จะไม่ก่อให้เกิดเสียงรบกวนในระดับที่รุนแรง หากแต่ปัจจุบัน การตัดแปลงแพทองเที้ยวประเภทแพล่อง ให้มีการบริการทางด้านการบันเทิง หรือที่เรียกว่า แพเรค นั้น เป็นตัวการสำคัญที่ทำให้เกิดมลพิษทางเสียงที่รุนแรง ในระดับที่ก่อให้เกิดความรำคาญแก่แหล่งท่องเที้ยวและชุมชนโดยรอบ

แนวทางการแก้ไขในส่วนของเสียงที่เกิดจากแพเรคนี้ ทางเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบได้กำหนดมาตรฐานและข้อกำหนดเอาไว้ ดังนี้

- บริเวณหน้าเขื่อนขุนแผน ห้ามเปิดเสียง ยกเว้นการใช้เสียงเพื่อประชาสัมพันธ์ นอกจากนี้บริเวณหน้าเขื่อนขุนแผน ให้เปิดเสียงดังไม่เกินเวลา 24.00 น. โดยหันลำโพงเข้าหาด้วแพ

- ระดับการใช้เสียง กำหนดให้ ระยะ 50 เมตร มีระดับเสียงไม่เกิน 100 เดซิเบล และระยะ 7.5 เมตร มีระดับเสียงไม่เกิน 85 เดซิเบล

- หลังจากเวลา 24.00 น. แล้วหากยังมีผู้โดยสารใช้บริการแพล่องในบริเวณแม่น้ำแม่กลองและแม่น้ำแควใหญ่ ห้ามเปิดเสียงโดยเด็ดขาด ยกเว้น บริเวณแม่น้ำแควน้อย ตั้งแต่เกาะลิ้นช้าง - เกาะแก้ว ซึ่งอยู่ห่างไกลชุมชน ให้เปิดเสียงเบาที่สุด แต่เมื่อถึงเกาะแก้วแล้วให้ปิดเสียงทันที

นอกจากข้อกำหนด ดังกล่าวแล้ว การช่วยลดปัญหาเสียงรบกวนที่เกิดขึ้นสามารถกระทำได้โดย

- ประสานความร่วมมือกับหน่วยงานธุรกิจเอกชนในส่วนของความร่วมมือในการแก้ไขและสร้างความรู้สึกร่วมกัน ในการรับรู้ถึงผลเสียที่เกิดขึ้น เพราะหากเกิดขึ้นแล้วจะมีผลต่อการท่องเที้ยวแพทั้งหมดได้

- เพิ่มการประชาสัมพันธ์และการชี้แจง ให้เห็นถึงผลเสียที่เกิดขึ้นจากการใช้เสียงดัง เกินกำหนด

- ประเมินผลงานให้เกิดการเปรียบเทียบในส่วนที่ดี เพื่อนำไปใช้เป็นตัวอย่างและมาตรฐานที่ดีในการปฏิบัติ เช่น มีการออกใบรับรอง หรือประกาศเกียรติคุณ แก่แพท่องเที่ยวที่สร้างคุณประโยชน์แก่ส่วนรวม เป็นต้น

1.3 ปัญหาความขัดแย้งของสิ่งปลูกสร้างและทัศนียภาพ

ปัญหาดังกล่าว เป็นปัญหาที่มีผลกระทบโดยตรงกับผู้พบเห็น อันเนื่องมาจากการเพิ่มจำนวนและการดำเนินกิจกรรมของแพท่องเที่ยว ลักษณะของปัญหา ได้แก่

1.3.1 รูปแบบของโครงสร้าง การใช้สีของตัวแพท่องเที่ยว วัสดุที่ใช้ในการก่อสร้าง ไม่กลมกลืนกับสภาพธรรมชาติและสภาพแวดล้อม เช่น ป้ายนำทาง ป้ายโฆษณา ทั้งบริเวณแพและเส้นทาง ไปยังแหล่งท่องเที่ยว

การแก้ไขปัญหาดังกล่าว ทำได้โดย ควบคุมแบบและขนาดของแพ ความสูงการใช้สี วัสดุก่อสร้าง ตำแหน่งของสิ่งก่อสร้าง โดยเฉพาะพื้นที่ที่มีการพัฒนาแบบธรรมชาติ ควรจะมีการควบคุมรูปแบบของอาคารและสิ่งก่อสร้างให้กลมกลืนกับสภาพแวดล้อมในท้องถิ่นให้มากที่สุด

1.3.2 ปัญหาความแออัดและความไม่เป็นระเบียบในการจอด เนื่องมาจากกิจกรรมประเภทต่าง ๆ ของแพท่องเที่ยวที่รวมตัวกันอยู่ในพื้นที่ที่จำกัด บางแห่งมีแพท่องเที่ยวรวมตัวกันอยู่เป็นจำนวนมาก เกิดความแออัดและขัดแย้งกับการพักผ่อนแบบธรรมชาติ อีกทั้งเกิดการกีดขวางทางสัญจรทางน้ำ รวมไปถึงปัญหาการรुक้ำลำน้ำ

การแก้ไขในส่วนของมาตรการ กฎข้อบังคับ ทางคณะกรรมการเฉพาะกิจเพื่อแก้ปัญหาเรือ-แพของจังหวัดกาญจนบุรี ได้เสนอคำแนะนำในการปฏิบัติของผู้ประกอบการเรือแพไว้ ในส่วนของการจอดเรือแพ ดังนี้

- ให้เรือแพถือปฏิบัติการจอดเรือแพ ตามประกาศของเจ้าท่า
ประกาศเทศบาล ห้ามจอดเรือแพทุกชนิดบริเวณริมแม่น้ำหน้าเมือง ตั้งแต่วัดใต้ ถึง โค้งวัดเหนือ
ตลอดเวลา

- การจอดรับส่งผู้โดยสาร ให้ผู้โดยสารมาพร้อมที่จะลงแพแล้ว
จึงเรียกแพมารับผู้โดยสาร โดยใช้เวลาไม่เกิน 30 นาที โดยให้จอดรับส่งผู้โดยสาร ณ จุดที่รับ
และส่งแพตามที่กำหนดเท่านั้น

การกำหนดความหนาแน่นของการใช้พื้นที่ ก็เป็นวิธีที่เหมาะสม
วิธีหนึ่ง เพราะสามารถที่จะกำหนดเกณฑ์สำหรับการรักษาพื้นที่ เพื่อไม่ให้เกิดความแออัดจนเกิด
การรบกวนกันระหว่างที่พักแรมหรือเรือนแพพัก กับส่วนที่ประกอบกิจกรรม เพราะจะทำให้สูญเสีย
ความรู้สึกที่เป็นส่วนตัว ในการท่องเที่ยวแบบธรรมชาติ

2. ปัญหาทางด้านกิจกรรมและสิ่งอำนวยความสะดวก

2.1 ปัญหาความขัดแย้งของกิจกรรม

การพักผ่อนประเภทแพ จะเป็นการพักผ่อนแบบสงบที่เป็นธรรมชาติ และ
การพักผ่อนแบบกระฉับกระเฉง กิจกรรมแต่ละประเภทจะมีความเหมาะสมในพื้นที่ท่องเที่ยวที่
แตกต่างกัน กล่าวคือ กิจกรรมแบบสงบ จะอยู่ในบริเวณที่เป็นธรรมชาติ และกิจกรรมแบบคดอง
ตัวหรือกระฉับกระเฉง จะอยู่ในบริเวณที่เป็นแหล่งชุมชนเป็นส่วนใหญ่

ปัญหาที่เกิดขึ้น เป็นการขัดแย้งกันระหว่างกิจกรรมกับพื้นที่ท่องเที่ยว อัน
ได้แก่ การสร้างแพคิสโก้เชคในส่วนที่เป็นแหล่งธรรมชาติที่สงบเงียบ รวมไปถึง การใช้ที่ดินที่
ขัดแย้งกัน เช่น มีการประกอบกิจกรรมทางการขนส่งวัสดุคิบ โกดังเก็บสินค้า บ้านพัก หรือแพพัก
ในบริเวณแหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น

การแก้ปัญหาในส่วนที่มีกิจกรรมต่าง ๆ ที่ขัดแย้งกับการท่องเที่ยว ควรมีการจัดวางผังบริเวณแบ่งแยกส่วน (Zoning) การใช้งานที่แตกต่างกันออกโดยเด็ดขาด กำหนดขอบเขตเส้นทางของแพะเรค รวมทั้งจำกัดบริเวณ เพื่อควบคุมการรบกวนพื้นที่ธรรมชาติ หากมีความจำเป็นที่จะต้อง ใช้กิจกรรมที่ขัดแย้ง ในบริเวณเดียวกัน ควรมีการแยกกิจกรรมออกไปโดยเฉพาะ โดยการกำหนดเขตหรือแยกพื้นที่กิจกรรมออกเป็นสัดส่วน ซึ่งอาจใช้วิธีการแบ่งแยกโดยใช้สิ่งปลูกสร้าง หรือการใช้วัสดุพืชพรรณ เข้าช่วยในการจัดบริเวณ

2.2 ปัญหาการขาดแคลนสิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐาน

ในบริเวณที่มีการใช้งาน โดยกิจกรรมท่องเที่ยวแพ ส่วนใหญ่จะยังไม่ได้รับการพัฒนาให้มีโครงสร้างพื้นฐานรองรับ ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการเข้าไปใช้พื้นที่ โดยเฉพาะในช่วงวันหยุดหรือเทศกาล ที่มีนักท่องเที่ยวมาเป็นจำนวนมาก ทางด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว จะสอดคล้องกับการให้บริการทางด้านการท่องเที่ยว และในส่วนของ การรองรับ และการบำบัดของเสีย (Waste) ที่เกิดจากการท่องเที่ยวและกิจกรรมในด้านต่าง ๆ

ทางด้านการแก้ไข การจัดวางผังบริเวณ เพื่อจัดกิจกรรมออกเป็นสัดส่วน ยังคงเป็นวิธีที่ดีวิธีหนึ่งสำหรับการจัดการในส่วนนี้ เพราะการวางผังบริเวณ จะช่วยในการวางแผนและสามารถคาดการณ์ได้ล่วงหน้า ถึงปริมาณและความเพียงพอในการรองรับจำนวนนักท่องเที่ยว รวมไปถึงข้อจำกัดในการให้บริการ และความสามารถในการรองรับของพื้นที่ท่องเที่ยว (Carrying Capacity) ได้อีกด้วย

2.3 ปัญหาด้านความปลอดภัย

สวัสดิภาพและความปลอดภัยของการท่องเที่ยว เป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้การท่องเที่ยวสามารถที่จะรักษาสมรรถภาพในการบริการไว้ได้อย่างน่าเชื่อถือ และสามารถเป็นตัวชี้วัดถึงระดับของการพัฒนาของแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ อีกด้วย

แหล่งท่องเที่ยวแพ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีทั้งข้อดีและข้อเสีย ที่ปะปนกันไป หากแต่การวางแผนและการจัดการที่ดี จะช่วยให้เกิดการใช้ประโยชน์ในทางสร้างสรรค์มากกว่าการทำลาย ซึ่งจะทำให้แพท่องเที่ยว จะสามารถเป็นที่นิยมในหมู่นักท่องเที่ยวได้ตลอดไป

ปัญหาทางด้านความปลอดภัย ส่วนใหญ่เกิดจากการประกอบกิจกรรมในขณะที่มีการล่องแพ หรือเป็นการท่องเที่ยวที่ไม่อยู่ในส่วนที่การให้ความปลอดภัย จะควบคุมได้ทั่วถึง เช่น การดื่มสุราขณะล่องแพ การขาดหน่วยรักษาความปลอดภัย รวมไปถึงคุณภาพและสภาพของแพท่องเที่ยวที่ไม่ได้มาตรฐาน อันเนื่องมาจากกาลเวลาและการไม่เอาใจใส่

การแก้ไขปัญหานี้ ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐ ผู้ประกอบการ หรือแม้แต่นักท่องเที่ยวเอง ต่างก็ตระหนักถึงผลเสียที่จะเกิดขึ้น หากแต่การปฏิบัติ จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่ายเพื่อแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น

ทางด้านมาตรฐานด้านความปลอดภัยของแพท่องเที่ยว ได้กำหนดไว้ ดังนี้

- กำหนดให้ผู้ควบคุมแพ แจ้งให้นักท่องเที่ยวเข้าใจในการมาท่องเที่ยวทางน้ำ และการปฏิบัติตามข้อกำหนดที่ได้แจ้งให้ทราบ หากนักท่องเที่ยวไม่เชื่อฟังให้หยุดเรือแพที่ลากได้
- จัดพวงชูชีพมาตรฐาน ประจำแพจำนวน 6 พวง และเสื้อชูชีพอย่างน้อย 10 ชุด ไว้บริการนักท่องเที่ยวเมื่อร้องขอ โดยให้ผู้ที่คอยดูแลนักท่องเที่ยวประจำแพ ต้องใส่เสื้อชูชีพระหว่างปฏิบัติหน้าที่ อย่างน้อย 1 คน เพื่อสามารถช่วยเหลือนักท่องเที่ยวได้ทันที
- การจอดเทียบแพ ให้ยึดโยงแพอย่างมั่นคงเรียบร้อยเสียก่อน แล้วจึงอนุญาตให้ผู้โดยสารลงหรือขึ้นแพได้ จนครบหมดทุกคน จึงเคลื่อนแพออก
- ต้องจัดไม้ยาวพอสมควร ไว้ค้ำหรือถ่อ เพื่อป้องกันแพกระแทกกัน หรือไว้คอยช่วยเหลือนักท่องเที่ยวที่อาจพลัดตกน้ำ รวมทั้งให้มีเชือกที่มีทุ่นลอย สාරองเอาไว้ 1 ชุด เพื่อคอยช่วยเหลือนักท่องเที่ยวที่อาจได้รับอุบัติเหตุจากการตกน้ำ
- ต้องติดตามคำเตือนอันตรายต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว ในระหว่างล่องลำน้ำ ไว้อย่างเด่นชัด
- ผู้ควบคุมแพจะต้องมีใบอนุญาตควบคุมแพ
- จัดทำราวลูกกรงกันรอนแพโดยตลอด และจะเปิดเฉพาะทางขึ้นลงแพเท่านั้น และให้มีสะพานพาดสำหรับพาดเพื่อขึ้นลงแพอย่างมั่นคงและแข็งแรง

3. การนำไปสู่ขั้นตอนในการปฏิบัติ

แพททิ่งเขียวในปัจจุบัน เป็นลักษณะของการท่องเที่ยวที่จำเป็นต้องประกอบด้วยองค์ประกอบทางการท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้วในข้างต้น สิ่งเหล่านี้ต่างก็มีความสำคัญในการที่จะทำให้การท่องเที่ยวแพทสามารถดำรงอยู่ได้ และให้ประโยชน์ต่อพื้นที่ได้ตลอดเวลา ซึ่งสิ่งที่สำคัญที่สุดอีกประการหนึ่งก็คือ แนวทางในการพัฒนาที่ถูกต้อง โดยจะต้องเป็นส่วนที่ทำให้เกิดแนวทางในการปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพ หากแต่การนำไปสู่ขั้นตอนในการปฏิบัตินั้น ยังขาดซึ่งผู้ที่นำไปดำเนินการให้สามารถบรรลุผลได้ตามจุดประสงค์และเป้าหมายที่ได้ตั้งเอาไว้ ความเป็นไปได้ในการปฏิบัตินั้น ขึ้นอยู่กับข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่มีอยู่ ว่าจะเป็นส่วนที่สนับสนุนหรือขัดแย้งกับการพัฒนาที่จะเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด

จากลักษณะของการท่องเที่ยวที่มีความสำคัญต่อพื้นที่ในระดับสูง เช่น แพททิ่งเขียวของกาญจนบุรี จึงจำเป็นที่จะต้องมีการมีหน่วยงานหรือองค์กรที่รับผิดชอบในการดำเนินการเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติที่เหมาะสมและการรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยให้คงอยู่ในพื้นที่ ซึ่งแพททิ่งเขียวต่างก็มีหน่วยงานและองค์กรที่รับผิดชอบในระดับที่แตกต่างกันไป ดังนี้

- 1) กรมเจ้าท่า มีอำนาจหน้าที่ในการสั่งห้ามใช้ และให้แก้ไขท่าเทียบเรือ-แพ และเรือ-แพโดยสาร ในกรณีที่เห็นว่าอาจมีสภาพที่ไม่ปลอดภัยในการใช้ รวมทั้งมีอำนาจในการอนุญาต หรือ การต่ออายุใบอนุญาตเพื่อการจดทะเบียนเรือ-แพ และผู้คุมเรือ
- 2) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ให้มีอำนาจในการครอบครอง แต่มีหน้าที่ในการกำหนดพื้นที่ให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยว
- 3) การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ครอบครองพื้นที่รอบอ่างเก็บน้ำ ตั้งแต่ระดับน้ำกักเก็บถึงระดับสูงสุดและบริเวณห้วงงาน (ตัวเขื่อน) มีอำนาจในการพิจารณาอนุญาตการใช้พื้นที่และอ่างเก็บน้ำ กำหนดหลักเกณฑ์และข้อห้ามในการใช้พื้นที่อ่างเก็บน้ำ
- 4) กรมธนารักษ์ การพิจารณาการเข้ามาใช้ประโยชน์ในที่ดินราชพัสดุและการจัดประโยชน์จากที่ราชพัสดุ ร่วมกับองค์กรที่เกี่ยวข้องกับอ่างเก็บน้ำ
- 5) กรมป่าไม้ ดำเนินการโดยกองอุทยานแห่งชาติในพื้นที่ของอุทยาน มีหน้าที่ในการควบคุมและกำหนดข้อบังคับในการปฏิบัติเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยในเขตอุทยาน

สำหรับองค์กรในภาคเอกชน ได้มีการรวมตัวกันระหว่างผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับแพทองเทียว จัดตั้งเป็นสมาคมชาวเรือชาวแพขึ้น เพื่อเป็นการรวมตัวกันระหว่างผู้ประกอบการแพทองเทียวในด้านความร่วมมือ การเป็นผู้นำในการปฏิบัติและรักษาผลประโยชน์ร่วมกันเพื่อรักษาพื้นที่ท่องเที่ยวโดยรวม

4. กฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง

กฎหมายและข้อบังคับในส่วนของการท่องเที่ยวแพ ต่างก็มีผลต่อการปฏิบัติเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย ซึ่ง ได้แก่

บทกฎหมาย	องค์กรผู้รับผิดชอบ	เรื่อง	
1) พ.ร.บ. สถานบริการ พ.ศ. 2509	ตำรวจท่องเที่ยว	การควบคุมระดับเสียง	
2) พ.ร.บ. รักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อย พ.ศ. 2535		การรักษาสภาพแวดล้อมในพื้นที่ท่องเที่ยวและการทิ้งสิ่งปฏิกูลของแพ	
3) พ.ร.บ. ควบคุมอาคาร		ควบคุมมาตรฐานของสิ่งปลูกสร้าง ความมั่นคงแข็งแรง	
4) พ.ร.บ. สาธารณสุข		ควบคุมความเป็นระเบียบในด้านสุขอนามัยในชุมชนและสิ่งแวดล้อม	
5) พ.ร.บ. การเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456		กรมเจ้าท่า	การป้องกันน้ำเสียและการสงวนการปฏิบัติเกี่ยวกับการควบคุมแพ
6) พ.ร.บ. การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2511			การกำหนดขอบเขตการใช้ที่ดิน การป้องกันและกำจัดสิ่งปฏิกูลและการป้องกันน้ำเสีย

นอกจากนี้ ยังมีกฎหมายและข้อบังคับในส่วนอื่น ๆ ซึ่งประกอบด้วยการระเบียบและข้อบังคับ ได้แก่

บทกฎหมาย/ข้อบังคับ	องค์กรผู้รับผิดชอบ	เรื่อง
1) ประกาศกรมเจ้าท่า (ม.46 ทวิ)	กรมเจ้าท่า	ความปลอดภัย
2) เกณฑ์มาตรฐานแพโดยสาร	กรมเจ้าท่า	ความปลอดภัย
3) การกำหนดเขตจอดแพ	เทศบาลเมืองฯ	ความเป็นระเบียบในการจอดแพโดยสารในเขตเทศบาลเมืองฯ

สรุปสภาพปัญหา อุปสรรค และแนวทางแก้ไข พบว่า ปัจจุบันแพโดยสารในจังหวัดกาญจนบุรีมีอยู่เป็นจำนวนมาก แต่การให้บริการของผู้ประกอบการ ยังมีให้ความสำคัญทางด้านความปลอดภัยแก่ผู้โดยสาร มีการทิ้งสิ่งปฏิกูลที่ก่อให้เกิดมลพิษในแหล่งน้ำ รวมทั้งการจอดที่ไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย ซึ่งสำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคที่ 3 สาขากาญจนบุรี เป็นหน่วยราชการส่วนกลางสังกัดกรมเจ้าท่า กระทรวงคมนาคมและเป็นหน่วยงานหนึ่งในหลายหน่วยงานของจังหวัดกาญจนบุรี ที่มีหน้าที่ควบคุมแพโดยสารให้ปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง โดยสำนักงานฯ จะดูแลด้านความปลอดภัยในการใช้ ซึ่งอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 46 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย กำหนดมาตรฐานแพโดยสาร มีสาระสำคัญด้านการควบคุมความปลอดภัยซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 29 กรกฎาคม 2537

แนวทางแก้ไข โดยที่แพโดยสารเป็นหัวใจการท่องเที่ยวส่วนหนึ่งของจังหวัด และมีมาก่อนที่กรมเจ้าท่าจะกำหนดหลักเกณฑ์มาตรฐานแพโดยสาร ปัจจุบันจำนวนแพโดยสารมีมากกว่าที่จำนวนเจ้าท่าภูมิภาคที่ 3 จังหวัดกาญจนบุรี เพียงหน่วยงานเดียวจะเป็นผู้ดูแลควบคุมได้อย่างทั่วถึง ประกอบกับมีกฎหมายที่ใช้ควบคุมแพโดยสารของหน่วยงานอื่น ๆ ที่รับผิดชอบอยู่ด้วย เช่น

1.1 ประกาศเทศบาลเมืองกาญจนบุรี เรื่อง กำหนดเขตห้ามจอดเรือ วิธีการ และลักษณะการจอดเรือ ประกาศเมื่อวันที่ 8 กรกฎาคม 2536 เป็นประกาศกำหนดการจอดและห้ามจอดแพในเขตเทศบาลเมืองกาญจนบุรี

1.2 พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 เพื่อควบคุมการก่อสร้างและความมั่นคงแข็งแรง

1.3 พระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ. 2535 เพื่อควบคุมด้านสุขลักษณะ

1.4 พระราชบัญญัติรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 เพื่อควบคุมการทิ้งสิ่งปฏิกูลจากแพ

1.5 พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 เพื่อควบคุมการใช้เสียงบนแพ

เพื่อเป็นการควบคุมมิให้ปริมาณของแพโดยสารมีเพิ่มขึ้นจากที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน อันเป็นการป้องกันมลพิษที่เกิดขึ้น ได้แก่ น้ำเสีย หรือเหตุต่าง ๆ ที่อาจเกิดจากแพโดยสาร เช่น การจอดอย่างไม่เป็นระเบียบ กีดขวางทางสัญจรของประชาชนโดยส่วนรวม การเกิดอุบัติเหตุกับผู้โดยสาร อันเนื่องมาจากไม่มีอุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัย เห็นควรที่จะได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการจากหน่วยราชการที่มีกฎหมายควบคุมแพดังกล่าวข้างต้น รวมทั้งหน่วยงานด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดกาญจนบุรี ร่วมเป็นคณะกรรมการด้วย เพื่อที่จะได้ร่วมกันหาแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นกับแพโดยสารและนำมติของคณะกรรมการมา เสนอจังหวัดพิจารณา กำหนดเป็นนโยบายที่แน่ชัด ก่อนแจ้งให้ผู้ประกอบการกิจการแพโดยสารปฏิบัติต่อไป การที่จะให้หน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งเป็นผู้ดำเนินการตามกฎหมายเพียงลำพังนั้น ไม่น่าจะเป็นผลดีต่อเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานที่จะปฏิบัติ ในด้านมวลชน ความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของทางราชการ การปฏิบัติในรูปของคณะกรรมการน่าจะเป็นผลดีในด้านส่วนรวม

ไม่เพียงแต่การจัดหน่วยงานหรือกลุ่มองค์กรในภาครัฐเพียงอย่างเดียวจะสามารถแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวได้ หากขาดความร่วมมือจากภาคเอกชนในการที่จะเป็นผู้ปฏิบัติที่ดี เพราะบางครั้งสิ่งที่เกิดขึ้น อาจเป็นการไม่สอดคล้องในด้านผลประโยชน์ ซึ่งหากมีการปรับความเข้าใจในส่วนดังกล่าวได้แล้ว ประกอบก็มีการวางแนวทางในการวางแผนที่เหมาะสม ก็จะทำให้เกิดการพัฒนาที่ก่อให้เกิดผลดีแก่พื้นที่ได้ตลอดไป

ข้อเสนอแนะการศึกษาต่อไป

การศึกษาแนวทางการวางแผนและจัดการแหล่งท่องเที่ยวประเภทแพ จังหวัดกาญจนบุรี เป็นเพียงส่วนหนึ่ง ในขั้นตอนการศึกษาถึงรายละเอียด สำหรับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวระดับเบื้องต้น ซึ่งกล่าวถึงสภาพพื้นฐานและสภาพโดยทั่วไปของพื้นที่และแหล่งท่องเที่ยว ทางด้านสภาพปัญหาและได้เสนอแนะแนวทาง เพื่อการวางแผนและจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้สามารถดำรงไว้ซึ่งความเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สมบูรณ์ได้ในระดับหนึ่ง เท่านั้น

ดังนั้น การที่จะทำให้เกิดขั้นตอนของกระบวนการและการปฏิบัติที่เด่นชัดและเป็นจริงได้มากขึ้น จำเป็นที่จะต้องมีการศึกษาในรายละเอียดในส่วนอื่น ๆ ซึ่งจะเป็นส่วนที่สนับสนุนการศึกษาในขั้นต้น เพื่อการพัฒนาที่ชัดเจนและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ลักษณะของงานวิจัยที่จะช่วยให้เกิดแนวทางที่นำไปปฏิบัติได้อย่างต่อเนื่องและมีความเป็นไปได้ในทางปฏิบัตินั้น จะต้องมุ่งเน้นในส่วนของกระบวนการที่จะทำให้เกิดการพัฒนาในระดับที่สูงขึ้น เช่น การวางแผนเพื่อการพัฒนาให้เป็นแผนหลักหรือการศึกษาเพื่อความเหมาะสมในระดับที่สูงขึ้นไป รวมทั้งขั้นตอนต่าง ๆ ในส่วนของรายละเอียด เช่น การปรับปรุงด้านโครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวก สาธารณูปโภค สาธารณูปการ ในระดับของการกำหนดแผนงานและโครงการที่ชัดเจนยิ่งขึ้น อีกทั้งจำเป็นต้องวิเคราะห์ในส่วนของโครงการต่าง ๆ ด้านเศรษฐกิจ การเงิน เทคนิคการบริหารและการตลาด อีกทั้งปัจจัยที่สนับสนุนทางด้านนโยบาย ที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ซึ่งก็เป็นส่วนหนึ่งในการพิจารณาความเป็นไปได้ รวมทั้งการเสนอแนะสู่ทางที่เหมาะสมในการดำเนินโครงการนั้น ๆ ได้อย่างต่อเนื่อง

รายละเอียดในบางขั้นตอนของงานวิจัยครั้งนี้ บางส่วนสืบเนื่องมาจากข้อจำกัดทางด้านเวลา รวมทั้งข้อจำกัดทางด้านความสามารถของผู้ศึกษา ดังนั้น รายละเอียดที่สมควรจะได้มีการศึกษาเพิ่มเติมในส่วนของงานวิจัยครั้งนี้ ซึ่ง ได้แก่

1) รายละเอียดทางด้านเศรษฐกิจและสังคม

ควรที่จะศึกษา ในส่วนของสภาวะระบบการท่องเที่ยว ที่มีผลต่อสภาพเศรษฐกิจและสังคมของพื้นที่ชุมชนหรือเมือง เพราะกิจกรรมที่ถือว่าเป็นกิจกรรมพื้นฐานของชุมชนหรือเมืองนั้น ย่อมเป็นตัวแปรที่สำคัญในการกำหนดความเป็นไปได้ของพื้นที่นั้น ๆ

2) รายละเอียดทางด้านเทคนิค

เป็นการศึกษาที่มีความจำเป็น เพื่อความเหมาะสมในการวางแผนและจัดการที่ดีแล้ว จะต้องมีการศึกษาถึงขั้นตอนและรายละเอียด รวมทั้งความคุ้มค่าและเวลาที่เสียไป การศึกษาที่เป็นส่วนหนึ่งของการท่องเที่ยวประเภทแพ เพื่อให้เกิดความต่อเนื่อง ในการปฏิบัตินั้น ได้แก่ การศึกษาระบบบำบัดน้ำเสีย และการกำจัดขยะมูลฝอยสิ่งปฏิกูล เป็นต้น

3) รายละเอียดในการออกแบบและการก่อสร้าง

การวางแผนทางกายภาพนั้น จะต้องมุ่งเน้นลักษณะของรูปแบบที่สามารถก่อให้เกิดการวางแผนและผังที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ดังนั้น การออกแบบและการก่อสร้างจึงเป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้แผนและผังนั้น เป็นจริงและมีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

4) ศึกษาขั้นตอนในการประสานงานของหน่วยงาน/องค์กรที่เกี่ยวข้อง

เนื่องมาจากการปฏิบัติที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน มีความไม่สอดคล้องกัน ทั้งในส่วนของความรับผิดชอบและการใช้อำนาจในการควบคุมข้อกำหนดในการปฏิบัติ อีกทั้ง ไม่มีความชัดเจนทางด้านกฎหมายและมาตรการในการที่แต่ละหน่วยงานหรือองค์กร จะสามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นระบบตามขั้นตอนได้